

PATRICK LEE

Na útěku

VYŠEHRAĐ | Thriller

Patrick Lee
Na útěku

Vyšehrad

Kniha vychází
v roce 80. výročí založení
nakladatelství Vyšehrad
|1934 - 2014|

PATRICK LEE

NA ÚTĚKU

Z anglického originálu Runner, vydaného nakladatelstvím
Minotaur Books, New York, v roce 2014,

přeložil Jindřich Mandák

Obrázek na obálku dodala Isifa Image Service s. r. o.

Obálku a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner

Odpovědná redaktorka Marie Válková

E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,

v Praze roku 2014 jako svou 1301. publikaci

Vydání v elektronickém formátu první

(podle prvního vydání v tištěné podobě)

Doporučená cena E-knihy 170 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,

Praha 3, Víta Nejedlého 15

e-mail: info@ivysehrad.cz

www.ivysehrad.cz

Copyright © 2014 by Patrick Lee

Translation © Jindřich Mandák, 2014

ISBN 978-80-7429-507-2

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Památce Williama Sharpa
a Marge Toporkové

ČÁST PRVNÍ

RACHEL

*Pokud někdo sleduje můj bezvýznamný život,
mé nepatrné strasti a pachtění,
vidí pošetilce;
a nehodí se, aby bohové hrozili pošetilým.*

STEPHEN CRANE

KAPITOLA JEDNA

PO TŘETÍ HODINĚ NAD RÁNEM vzdal Sam Dryden boj s nespavostí a vyšel ven zaběhat si po dřevěné promenádě podél pláže. Obklopil ho vlhký chlad, jehož kapičky filtrovaly světla El Sedera po jeho levici, městečka, které klouzalo dozadu jako tanker v mlze. Na pravé straně měl Pacifik, dnes v noci černý a tichý jako okraj světa. Ze všech stran temnoty se k němu vracela ozvěna jeho kroků na starém dřevě.

Nespat vyšlo vlastně nastejno. Spánek přinášel sny o šťastnějších časech, které byly svým způsobem horší než noční můry.

Shora svítily do mlhy nad promenádou rtuťové výbojky. Jejich řada se hadovitě vinula směrem k jihu, kde se nejvzdálenější světlo téměř ztrácelo v přítmí tam, kde promenáda končila u kanálu. Dryden míjel ohně rozdělané na pláži a vnímal útržky rozhovorů zesílené mlhou. Tlumené hlasy, smích, schoulené siluety ozářené ohněm. Letmý záběr na to, jaký by život mohl být. Když je Dryden viděl, připadal si jako vetřelec. Jako duch, který je mjíj ve tmě.

Toto noční běhání bylo něčím novým, třebaže v El Sederu už žil celé roky. Začal s ním před několika týdny, a to v kteroukoli noční hodinu. Dostavovaly se jako záchvaty – jako nutkání, u něhož si nebyl jistý, jestli ho dokáže zvládnout. Dosud to ani nezkusil. Zjistil, že ho námaha a chladný vzduch osvěžují, i když nejsou zase až tak příjemné. Toto cvičení mu zároveň nepochybně prospívalo, třebaže jeho zevnějšek nenažnačoval, že by to měl zapotřebí. Na svých sto třiaosmdesát

centimetrů byl štíhlý a přinejmenším nevypadal starší než na svých šestatřicet let. Možná že běhání nebylo ničím jiným než pokusem jeho mysli vyburcovat ho z apatie.

Apatie. Tak to nazval před několika měsíci jeden jeho přítel. Jeden z mála těch, kteří se s ním ještě stýkali. Před pěti lety, hned potom, co se to všechno stalo, měl hodně přátel. Poskytovali mu podporu, když se to od nich očekávalo, a později naléhali – tlačili na něho, jak to lidé dělávají, když jim na někom záleží. Tlačili na něho, aby znovu začal žít. Říkal, že si toho váží, říkal, že mají pravdu – samozřejmě musíte jít po nějakém čase dál. Souhlasil a příkyvoval a pozoroval, jak se jim do očí vkrádá smutek, když pochopili, že to říká jenom proto, aby už mlčeli. Nepokoušel se vysvětlovat, jak se na to dívá on. Neřekl jim, že když člověk někoho postrádá, může mu to připadat jako úkol držet stráž. Že mu to může připadat jako povinnost.

Proběhl kolem posledního ohně. Tady byla pláž pod promenádou kamenitá a mokrá, vlhkost odrážela záři každého sloupu osvětlení. Několik dalších stovek metrů pobřeží zelo prázdnotou. Asi o minutu později, uprostřed tohoto mrtvého pásu, narazil Dryden na napojení na odbočku promenády, která vedla od moře do vnitrozemí.

Zpomalil a zastavil se. Skoro pokaždé se na tomto místě zastavil. Nebyl si jistý, co ho k tomu vedlo – možná to prázdno kolem. Křižovatka ležela ve tmě mezi dvěma lampami a nikdy se tu nikdo nevyskytoval. V nocích jako tahle, bez měsíce a bez příboje, připomínalo toto místo zvukotěsnou komoru.

Opřel se lokty o dřevěné zábradlí a zahleděl se na moře. Jak se jeho dech pomalu zklidňoval, donesly se k němu konečně slabé zvuky. Svištění pneumatik z dálnice asi půldruhého kilometru ve vnitrozemí za dunami. Pohyby drobných živočichů v trávě na pláži za promenádou. Dryden tam postával asi minutu, když vtom zaslechl zvuk kročejů běžících po prknech promenády.

Chvilí se domníval, že je to další běžec. Pak poznal, že to tak není – kadence kroků byla příliš rychlá. Ten někdo sprintoval naplno. Ve vzduchu prosyceném vlhkostí bylo obtížné

vysledovat, odkud zvuk přichází. Rozhlédl se po úseku promenády nalevo i napravo, ale proti záři světel neviděl, že by se někdo blížil. Ve chvíli, kdy ustupoval od zábradlí a obrátil se, aby se podíval po trase do vnitrozemí, do něj vrazila postava přibíhající právě z toho směru.

Zaslechl vyjeknutí – dívčí hlas. Dívka se okamžitě začala bránit, v panice ho odstrčila a už se obracela, že vezme do zaječích podél čáry pobřeží.

„Hej,“ řekl Dryden. „Jsi v pořádku?“

Zastavila se a pohlédla na něj. I ve slabém světle Dryden viděl, že se něčeho bojí. Hleděla na něj s ostražitostí a měla stále nakročeno k útěku, třebaže se zdálo, že je příliš udýchaná a moc daleko už nedoběhne. Měla na sobě džíny a tričko s krátkými rukávy, ale žádné boty ani ponožky. Tmavě hnědé vlasy, které jí spadaly pod ramena, byly čisté, ale neučesané. Nemohlo jí být víc než dvanáct. Na kratičký moment se její pohled zbystril; Dryden viděl, že v duchu kalkuluje.

Zničehonic se její obranný postoj změnil. Bála se dál, ale nikoli jeho. Otočila hlavu do vnitrozemí, odkud přiběhla, a zkoumala temnotu. I Dryden se tam podíval, ale neviděl nic mimořádného. Dřevěná promenáda směrem do vnitrozemí vedla k silnici do přístavu, na jejíž druhé straně se v husté tmě táhl hřeben dun. Všechno vypadalo klidně a tiše.

„Bydlíte někde blízko?“ zeptalo se děvče.

„Kdo tě honí?“

Znovu se otočila a přistoupila k němu blíž.

„Potřebuji se někam schovat,“ řekla. „Všechno vám povím, ale napřed mě prosím dostaňte odsud.“

„Zavedu tě na policejní stanici, děvče, ale nemůžu...“

„Policii ne,“ vyhrkla tak prudce, že Dryden měl nutkání otočit se a pokračovat v běhu. Ať už měly dívčiny problémy jakoukoli příčinu, kdyby se do nich Dryden zapletl, nijak by to nevylepšilo jeho noc.

Děvče zaregistrovalo změnu v jeho výrazu, rychle k němu přistoupilo a s prosbou v očích ho vzalo za ruku. „Neutíkám před policií. Tak to není.“

Znovu uhnula očima ve stejném okamžiku, kdy Dryden periferním viděním postřehl pohyb. Sledoval dívčin pohled

a to, co viděl, mu chvíli nedávalo smysl. Nějak už rozeznával tvary dun, které byly ještě před chvílí v přítomí neviditelné. Rámovalo je slabé přemísťující se světlo. Dívka přerývaně oddechovala.

„Ano, nebo ne?“ řekla. „Už nemůžu dál čekat.“

Dryden uměl rozpoznat v lidském hlasu skutečný strach. Děvče se nebálo, že ji chytí kvůli nějakému přestupku, bálo se o život.

Světla kolem dun teď byla ostřejší a Dryden náhle pochopil, co vidí: z druhé strany dun se chystali překročit hřeben lidé s baterkami. Nutkání distancovat se od dívky zmizelo, jeho místo zaujal pocit, že se tady děje něco velmi zlého a že dívka nelže.

„Pojď,“ vybídl ji Dryden.

Držel ji za ruku a oba běželi po promenádě k severu zpátky k jeho domu. Musel kvůli ní jen lehce zvolnit tempo. Dryden v běhu nepřestával sledovat duny. Neuběhl s dívkou ještě ani padesát metrů, když se na hřeben vyšplhal první ostrý záblesk světla. Během několika vteřin přibyly další tři. Překvapilo ho, jak jsou blízko; noc si pohrála s jeho citem pro vzdálenost. Přímo před nimi po straně promenády se k nim rychle blížilo bílé světlo jedné z lamp. Dryden se zastavil a než se zastavila i dívka, málem mu utrhla paži.

„Co to děláte?“ řekla. Sledovala pronásledovatele stejně napjatě jako Dryden.

Kývl směrem ke kuželu světla na promenádě. „Jestliže proběhneme tím světlem, uvidí nás.“

„Nemůžeme tady zůstat,“ řeklo děvče.

Muži s baterkami – bylo jich šest – rychle sbíhali po úbočí duny.

Dryden vyhlédl přes zábradlí promenády na straně oceánu. Pláž byla asi metr pod nimi. Ukázal na ni a dívka pochopila. Proklouzla pod zábradlím vysokým do pasu a Dryden ji následoval. Nohama se dotkl uvolněných kamenů nakupeňných pod promenádou. Za kameny se zčásti kamenitá, ale převážně písčité pláž táhla asi třicet metrů k vodě. Dryden si klekl a zkoušel povrch; byl hladký a plochý, nasáklý

kapičkami mlhy, a pokud mohl ve tmě vidět, nevyskytovaly se na něm v dohledu žádné lidské stopy. Pokud by s dívkou sestoupili na pláž, pronásledovatelé by snadno objevili jejich otisky a vydali by se po nich.

Obrátil pozornost k prostoru pod promenádou. Nevypadal slibně. Nakupené kameny byly velikosti volejbalového míče; cesta přes ně by trvala dlouho, obzvlášť v hluboké tmě, která tam panovala. Navíc vždy po pár metrech křížovaly prostor podpěrné trámy. Daleko by se nedostali, než by sem muži dorazili a určitě alespoň jeden z těch šesti seskočí na pláž a posvítí pod promenádu. Jako úkryt to byla slepá ulička.

Dryden pohlédl přes prkna a viděl, že muži dosáhli úpatí duny. Všechno se to dělo příliš rychle. V tiché noci slyšel, jak se jejich běžící kroky ozývají na asfaltu cesty do přístavu a pak na prknech úseku promenády vedoucího do vnitrozemí. Ani ne za třicet vteřin doběhnou k zábradlí právě v tomto místě.

Dryden pohlédl na výztuhy pod promenádou a dospěl k jedinému možnému řešení. Vedl děvče pod promenádu. Chvěla se, ale podle všeho se jí ulevilo, že se dostala z dohledu. Pod horními prkny se táhly po stranách promenády těžké trámy. Ty byly zpevněné mnohem silnějšími příčnými. Nad těmito příčnými trámy byly mezery, které nebyly dost velké, aby se do nich vměstnal člověk, ale stačily pro pár rukou či nohou.

„Drž se mě,“ přikázal Dryden a přitáhl si dívku k hrudi. Uposlechla bez váhání; pod kroky blížících se mužů se už začala chvět prkna.

S dívkou, která se k němu pevně tiskla, se Dryden chytil prsty příčného dolního trámu – byl příliš silný na to, aby ho obemkl dlaněmi – pak švihl nohama vzhůru a zahákl je v mezeře nad dalším trámem vzdáleným půldruhého metru. Vytvořil ze sebe visuté lůžko, v němž ležela dívka, a přitáhl se co nejtěsněji ke spodní straně promenády. Bylo to, jako kdyby prováděl shyb naopak.

Okamžitě bylo jasné, že tuto polohu neudrží dlouho. Všechno na ní bylo špatné. Jeho prsty neměly na mohutném trámu

žádnou přilnavost, a aby se Dryden udržel, musel vyvíjet tlak. Svaly předloktí ho začaly už po několika vteřinách pálit. Aby udržel tělo v rovině, musel zároveň stáhnout svaly způsobem, na jaký nebyly zvyklé.

Zdálo se, že to děvče chápe, snad cítila chvění jeho svalů. Jak kroky duněly směrem k nim, přiložila mu ústa k uchu a zašeptala: „Mají zbraně. Zabijí nás.“

O chvíli později se mezery mezi prkny naplnily září baterek. Muži dorazili k pobřežnímu úseku promenády a začali se rozvíjet po jeho délce.

Jeden z nich promluvil, hlas měl břitký a důrazný. Mluvil jako člověk zvyklý udílet rozkazy.

„Prohledejte pláž. Hledejte pod promenádou.“

Boty šouply po dřevě a pak tvrdě přistávaly vedle na kamenech. Záře baterek naplnila Drydenovo periferní vidění, třebaže kužely světla byly v této chvíli namířeny k moři. Děvče ho objalo pevněji; měl dojem, že cítí, jak zavírá oči, když skryla obličej na jeho rameni. Bolest v jeho svalech už překonala fázi pálení, ale bolest nepředstavovala problém. Existovaly způsoby jak ignorovat utrpení – Dryden se jim naučil už hodně dávno – ale v určitém bodě jeho svaly prostě selžou. Síla vůle nemůže donekonečna vítězit nad fyzikálními zákony.

Podařilo se mu natočit hlavu o několik stupňů směrem k pláži. Světelné kužely baterek dokončily procešávání píska a pak se jeden po druhém obracely, aby prohledaly prostor pod promenádou. Dryden znovu otočil hlavu vzhůru, aby se vyhnul oslnění. Hleděl na prkna nad svým obličejem a registroval rozptýlené světlo, když se paprsky pohybovaly přímo pod ním. Kdyby jen jediný z pátračů byl dostatečně chytrý nebo podezřívavý, aby zvedl světlo o půl metru, bylo by po všem. Dryden čekal na oslepující zář, která by signalizovala, že právě to se stalo.

Nedošlo k tomu.

Intenzita světla poklesla. Tma. Dryden počítal do deseti a pak riskoval další pohled na pláž. Pátrači postupovali k severu a cestou kontrolovali promenádu. Byl čas spustit se dolů a pokusit se přes veškeré riziko o tichý únik. Každá

chvíle prodlení zvyšovala pravděpodobnost, že prostě spadne, což se zcela jistě neobejde bez hluku. Začínal spouštět nohy z mezery, když ho zastavil jakýsi zvuk.

Kroky. Těžké a pomalé, nahoře na promenádě. Blížily se z jihu, ze směru, odkud přišli pátrači. Dryden znehybněl. Muž na promenádě se zastavil přímo nad ním; Drydenovi padaly do obličeje zrnka písku.

„Clayi,“ křikl muž. Byl to ten vůdce. Člověk, jemuž patřil rozkazovačný hlas. Zůstal na promenádě, zatímco ostatní hledali.

Jeden z mužů na pláži, evidentně Clay, se otočil a blížil se. Světlo baterky chaoticky přejíždělo po zemi. Clay se zastavil u okraje promenády a vzhlédl k vůdci. Kdyby sklopil zrak a podíval se přímo před sebe, setkal by se s Drydenovýmá očima vzdálenýma necelého půl metru. Dryden se ani neodvážil obrátit znovu hlavu vzhůru; sebemenší pohyb ho mohl prozradit. Doufal, že chvění jeho svalů se neprojevuje tak intenzivně, jak to cítil.

Z Clayových rysů neviděl Dryden skoro nic. Muž pro něj byl jen pouhou siluetou proti černému oceánu a nebi. Jen dozadu rozptýlené světlo z baterky poskytovalo pár detailů: vlasy prostřední délky, tmavé oblečení, zbraň visící u boku na řemenu přes rameno. Samopal – něco jako MP5 s mohutným tlumičem.

Vůdce nahoře na promenádě řekl: „Tohle se už vymklo z rukou. Jdi zpátky k dodávce a nastav pokrytí policejních kanálů v okruhu pětatřiceti kilometrů. Zavolej Cherninovi, ať zapracuje na osobních mobilech policistů a federálních agentů působících v té oblasti. Pátrej v hlasových kanálech po klíčových slovech jako *děvče* a *ztracená*. A když už se do toho dáš, zkoušej i *psychiatrie*.“

„Myslíte, že pokud bude s někým mluvit,“ řekl Clay, „budou si myslet, že odešla z psychiatrické léčebny?“

Vtom Dryden pocítil, že jeho prsty povolují v držení dřeva provlhlého mlhou. Žádné vypětí sil to nemohlo zastavit; uvolní sevření během několika vteřin.

„Slušná šance,“ řekl vůdce.

Drydenovy prsty se přidržovaly trámu na šesti sedmi milimetrech. Cítil, že se během jednoho nadechnutí držení snížilo o polovinu.

„A když i tak ztratíme stopu?“ zeptal se Clay.

Vůdce chvíli neodpovídal. Pak řekl: „Buď se zahrabe ve štěrkovišti ona, nebo my.“

Dryden se připravil na pád a pokoušel se přijít na nějaký způsob jak se postavit na nohy a s dívkou uniknout.

V té chvíli pocítil, že se děvče pohybuje. Naprosto neslyšně zvedla paže z jeho hrudi, natáhla paže kolem jeho hlavy k trámu a přitiskla ruce co nejpevněji k jeho prstům. Ta nevelká síla, kterou dokázala použít, stačila změnit situaci; držel se trámu dál.

Nad soupeřením myšlenek dožadujících se Drydenovy pozornosti vynikla na okamžik jediná: *jak to sakra věděla?*

V příštím okamžiku zastrčil Clay baterku do kapsy, vylezl na promenádu a odběhl směrem, odkud celá skupina přišla. Dryden čekal, až odejde i vůdce, ale ten tam v tu chvíli stál dál a ve tmě bylo slyšet, jak dýchá. Pak se obrátil a jeho kroky odezněly k severu za pátrači. Když už bylo jeho kroky sotva slyšet, spustil Dryden konečně nohy z trámu a zhoup se na zem. Do svalů mu proudila krev jako ledová voda. Děvče udržovalo rovnováhu na kamenech, vyklonilo se kolem něj a vyhlédlo na pláž. I Dryden vyhlédl: pátrači byli asi sto metrů daleko.

Popotáhla. Dryden si uvědomil, že děvče pláče.

„Děkuji vám,“ zašeptala. Hlas se jí při prvním slově zlomil. „Mrzí mě, že jste to pro mě musel podstoupit.“

Drydenovi se na jazyk draly tisíce otázek. Všechny mohly pár minut počkat.

Obrátil se a pozorně obhlížel okolí, aby našel nejlepší cestu odtud. Prostor mezi promenádou a silnicí do přístavu kryla povzbudivá tma. Za blokem budov podél silnice se k severu pod rouškou noci větvy hlouběji do vnitrozemí nevábne okrajové ulice El Sedera. Dryden a děvče si mohli zvolit dlouhou cestu kolem nich a vrátit se obloukem k jeho domu ležícímu na pláži asi osm set metrů odtud směrem na sever.

Dryden se ještě naposledy ujistil, že pátrači se stále vzdalují, pomohl děvčeti vylézt zpod promenády a oba vešli do vysoké trávy.

KAPITOLA DVĚ

ŽÁDNÝ Z NICH NEPROMLUVIL, dokud nebyli tři bloky od moře. Mířili temnými ulicemi staré části města k severu. Ani tehdy se Dryden nepřestával rozhlížet po Clayovi, jestli náhodou nešel k dodávce tímto směrem – mlha od moře byla dostatečně hustá a kryla je. Ale zdálo se, že v té chvíli mají El Sedero jen pro sebe.

Dryden se tiše ozval: „Kdo jsou ti chlapi? O co tady jde – byla jsi svědkem něčeho?“

Neuměl si představit, že by šlo o něco jiného.

Děvče zavrtělo hlavou. „Myslím, že ne. Vlastně to nevím.“

„Nevíš, jestli jsi něco viděla?“

„Je za tím víc,“ řekla.

Dryden slyšel, že stále dýchá přerývaně, třebaže přestala plakat už před několika minutami.

„Ještě není pozdě, abyste se z toho dostal,“ řekla. „To, co už jste udělal, je víc než...“

„Nenechám tě tady samotnou. Vezmu tě někam do bezpečí. Pořád můžeme zajít na policii, i když ji ti chlapi můžou odposlouchávat.“

Děvče znovu zavrtělo hlavou, tentokrát důrazněji. „Nemůžeme.“

„Na některých policejních stanicích je i stovka policistů,“ řekl Dryden, „dokonce i v tuhle noční dobu. Ochrání tě bez ohledu na to, kdo ví, že jsi tam.“

„Vy to nechápete.“

„Tak mi to vysvětli.“

Děvče znovu na chvíli zmlklo. Shlíželo na své bosé nohy, které zlehka našlapovaly na beton.

Dryden řekl: „Jmenuji se Sam. Sam Dryden.“

Děvče k němu vzhledlo. „Rachel.“

„Rachel, nebudu si myslet, že jsi blázen. Viděl jsem je. Slyšel jsem, co říkali. Ať už jde o cokoli, můžeš mi to říct.“

Nespouštěla z něj za chůze pohled. Pokud Dryden někdy viděl dítě, které vypadalo opuštěněji, pak si nevzpomínal.

„Kde bys byla v bezpečí?“ zeptal se. „Přece musíš mít rodinu. Musíš mít někoho.“

„Já nevím, jestli někoho mám,“ řekla. „Nevzpomínám si.“

Chystala se něco dodat, když ji přerušila hlasitá exploze, která se prodrala mlhou před nimi. Rachel sebou trhla a popadla Drydena za paži, ale to již oba zdroj hluku spatřili. Nějaká kočka pátrající po neviditelné kořisti uvnitř nádoby na odpadky srazila na chodník kovové víko. Rachel se uklidnila, ale když znovu vyrazili vpřed, dál se držela Drydena za paži.

„Pamatuji si jenom poslední dva měsíce,“ řekla. „V té době ne, nemám nikoho.“

V její řeči bylo slyšet jakousi opotřebovanost, která by se u žádného dětského hlasu neměla objevit. Odpovídala by spíš vojákově nasazenému celé měsíce ba roky v boji. Řečový protějšek k prázdnému pohledu vojáka na známé fotografii.

„Odkud jsi dnes v noci přišla?“ zeptal se Dryden. „Odkud tě to honili?“

„Z místa, kde mě drželi. Kde mě drželi po celou tu dobu, kterou si pamatuji. Dnes večer se mě chystali zabít. Utekla jsem.“

Prošli kolem kočky v popelnici. Přerušila lov a ostražitě je sledovala. Pak se znovu dala do práce. Dryden překročil víko, které mu leželo v cestě, a pak ho něco napadlo. Myšlenka mu přeběhla dolů po páteři, jako by se ho někdo dotýkal špičkami prstů. Už ve chvíli, kdy teprve nabývala tvaru, Rachel ztuhla a upřeně se na něj zahleděla rozšířenýma očima, jako kdyby reagovala na něco z řeči jeho těla.

Dryden, na chvíli vyvedený z míry její zvláštní vnímavostí, na ni vrhl pohled a pak to hodil za hlavu. Obrátil pozornost znovu k víku ležícímu na zemi.

„Musíme pryč z toho chodníku,“ řekl.

Pohnul se ještě dřív, než to dořekl. Vedl Rachel do stínů

u nejbližšího domu a dozadu kolem něj. Zde tvořily připojené zadní dvorky dvou řad domů jakýsi průchod, který vedl paralelně s ulicí. Dryden, rozhodnutý dostat se co nejrychleji od popelnice, vykročil v průchodu předchozím tempem směrem k severu.

„Půjdou po tom zvuku, že?“ řekla Rachel.

„Ano.“

Ještě to ani nedořekl, když na betonu kdesi nedaleko zaduňely kroky běžících nohou. Dryden postrčil Rachel za křoví a sám si dřepel vedle ní; byli vmáčknutí mezi tenkými větvemi a nosnou zdí domu. Dryden vyhlížel mezerou mezi křovím a betonem. Měl omezený výhled k jihu, odkud přišli. Zahlédl, jak se dva domy od nich mihl stín. O pár vteřin později došlápaly pátračovy boty na chodník, z něhož Dryden a Rachel před chvílí sešli. Pak se ozvalo pípnutí a praskání nějakého komunikačního zařízení. V nehybném těžkém vzduchu se k Drydenovi jasně donesl mužův hlas.

„Tady tři šest severně od pozice tři čtyři. Bez kontaktu.“

Z aparátu se ozval hlas, deformovaný, ale zjevně patřící Clayovi. „Rozumím, tady tři čtyři. Vracím se zpátky od dodávky.“

Nyní se zapojil třetí hlas; Dryden ho identifikoval jako hlas vůdce. „Tři šest, pokračujte v prohledávání ulice. Myslíme si, že se děvče vrátilo zpátky. Nové pročesání pláže přineslo vodítko.“

„Rozumím, co jste našli?“ zeptal se muž, který stál nedaleko od nich.

„Pánskou peněženku,“ řekl vůdce. „Pod proménádou, právě v místě, kde jsme ztratili stopu.“

Dryden zavřel oči a vydechl. Ani to nemusel ověřovat; jeho zadek, opřený o základovou zeď mu prozradil, co mu chybí v zadní kapse. Přesto si to zkontroloval. Jeho peněženka byla pryč.

Z komunikátoru se znovu ozval vůdce: „Dvě různé stopy v písku mířící od peněženky do vnitrozemí k tvé pozici. Už k tobě jde tým. Zkoordinuj se s nimi a pročesejte čtvrt. Tři čtyři, počkej na mě u vozu; majitel peněženky bydlí kousek cesty odtud směrem na sever.“

KAPITOLA TŘI

MARTIN GAUL STÁL NA SOUKROMÉM BALKONU své kanceláře. V ruce držel telefon. Svíral ho tak pevně, že cítil, jak skleněný displej klade odpor.

Balkon byl orientovaný k jihu a nacházel se v nejvyšším poschodí budovy, odkud měl vyhlídku na Los Angeles od Sunset Boulevardu. Gaul hleděl shora na noční rozlohu města – šestnáct set čtverečních kilometrů osvětlených sítí ulic, křížících se s autostrádami jako žíly s optickými vlákny elektronické formy života.

Zavřel oči a pokusil se zklidnit dech. Snažil se potlačit úzkost, která se dostavila zároveň s telefonátem skutečným před třemi minutami.

Currenův tým ztratil to děvče.

Gaul se otočil zády k zábradlí. Odkráčel ke stolu poblíž posuvných dveří a telefon na něj odložil. Přál si, aby ten zatracený křáp zazvonil znovu – tentokrát se zprávou, že je o všechno postaráno. Ještě chvíli na něj hleděl a pak se vrátil k vyhlídce.

V ústech měl pachůť – jakousi směs plíživého strachu a napětí. Už se s takovým pocitem setkal dřív, před třiceti lety, to léto mezi ukončením vysoké školy a vstupem do armády, v době, kdy žil v Bostonu. Zašel si s kamarády na zápas Sox a zastavili se pak v baru před stadionem Fenway. Po spoustě panáků vyšel ven sám, s matným vědomím, že jeho kamarádi už odešli. V baru byla nějaká dívka a on se domníval, že si spolu velmi dobře rozumějí, jenže pak bez rozloučení odešla, což ho uvedlo do agresivní nálady. Vzpomínal si, že se potuloval před barem, pak vyrazil směrem, kde podle něj měla být zastávka autobusu, a o hodnou chvíli později skončil dole u řeky nedaleko Harvardova mostu. Hledal právě nějaké místo, kde by se vymočil, když se to stalo.

Později se nikdy nedokázal pořádně rozpomenout, jak to vlastně začalo. Byl tam jakýsi chlapík. Tehdy si myslel, že je to asi bezdomovec. Možná jen další opilec přicházející z nějakého baru. Hádali se. Možná že hádku začal Gaul – to si teď

dokázal připustit. Ostatně byl v hádavé náladě. V minulosti začal spoustu rozepří, když byl v podobném rozpoložení, a nedával lidem možnost z hádky vycouvat.

Tenkrát to přerostlo v něco víc než v hádku. Začali do sebe strkat a mlátit a jeden z jeho úderů byl tak dobře umístěný, že srazil chlapíka na břeh řeky a Gaul potom odtamtud odešel. Teprve později, o deset minut a deset bloků dál, ho napadlo, že by se měl starat, jestli ten člověk nezůstal ležet hlavou ve vodě. Slyšel nějaké šplouchnutí, ale v té chvíli tomu nevěnoval pozornost. Dostal se autobusem domů a víc než hodinu ležel, nespál a přesvědčoval sám sebe, že si to žblunknutí vsugeroval – mozek dokázal vyprodukovat nejrůznější věci, aby podbarvil jeho obavy.

V poledne následujícího dne se událost dostala do čela místního zpravodajství. Absolvent univerzity nalezen mrtvý v řece Charles, podezření na cizí zavinění, policie hledá informace. Gaul měl najednou plnou hlavu různých *co když*. Kolem kolika venkovních bezpečnostních kamer proklopýtal, když šel k řece a od ní? Kolik taxikářů, vyhazovačů a řidičů nočních autobusů ho tam vidělo natolik jasně, že by ho dokázali popsat policii?

Celé to dlouhé léto měl v ústech stejnou pachůť jako právě teď. Jako by jeho hrdlo obsahovalo nějakou chemikálii, kterou produkovalo, když měl velké problémy – takových problémů, u kterých mu nezbývalo nic jiného než čekat.

Telefon zazvonil.

„Řekněte mi, že ji máte,“ vyhrkl.

„Nechal jsem většinu týmu hledat dál,“ řekl Curren. „Ohlídí se, až budou něco mít. Clay a já jsme teď v rezidenci Sama Drydena. Není doma.“

„Dáváte si pozor, aby vaše přítomnost v domě nebyla zjevná, že? Pokud je spolu s děvčetem stále na cestě k sobě...“

„Neuvidí nás. Závěsy jsou zatažené. Svítí se jenom tam, kde už se svítilo. Ale nečekám, že se ukážou. Kdyby sem šli, už by tu měli být. Možná si Dryden všiml, že mu schází peněženka, a polekal se.“

„Jestliže jí pomáhá, kam nás to dostane?“

„Řekl bych, že do potíží.“

Gaul cítil, že mu začala pulzovat žíla za uchem proti obroučce brýlí. „Tak si to poslechněme.“

Curren přednesl výtah z Drydenova životopisu a nepochybně ho četl z přístroje, který držel v ruce. „Sam Dryden. Vstup do armády hned po střední škole, rangeři, pak tři roky v Deltě. Průběžný všeobecný výcvik, univerzální použití: pilotní průkaz na vrtulníky, seskoky volným pádem z velkých výšek a podobně. Pak odchází z Dely a příštích šest let je záznam prázdný.“

„Nic takového jako prázdný záznam neexistuje,“ namítl Gaul.

„To už není moje platová třída. Oficiálně mizí z planety ve věku dvaceti čtyř až třiceti let. Když se znovu objeví, je v civilu a žije tady v El Sederu. V jedenatřiceti se žení, má dítě, studuje, aby se stal učitelem. Po roce zahynou jeho žena a dítě při automobilové nehodě a on nato zanechává studia. To bylo před pěti lety. Od té doby je jeho složka hodně tenká. Určitý příjem má jako osobní ochrana a poradce menších společností. Nic zvláštního.“

Chvíli to trvalo, než se Gaul znovu ozval. Volnou rukou svíral zábradlí balkonu. V jeho zorném poli ležela stroze a zřetelně tundra města ozářená sodíkovým světlem. Po celou dobu, co Curren hovořil, Gaul ani nemrkl.

„Pane?“ řekl Curren.

Děvče bylo v tahu, pravděpodobně jí pomáhal muž, jehož výcvik překonával dokonce Currenův. Gaul mohl uskutečnit dva hovory a získat během půlhodiny přístup k cenzurované části složky Sama Drydena – udělá to, jakmile ukončí současný hovor – ale na detailech sotva záleželo. To, že Dryden dělal něco, co stálo za vymazání, znamenalo, že toho hodně uměl, i když jeho znalosti mohly být po těch několika letech zastaralé.

„Obraťte dům naruby,“ nařídil Gaul. „Každé jméno, každou e-mailovou adresu, všechno prožeňte databází.“

„Clay už na tom dělá.“

„Pomoz mu,“ poručil Gaul a zavěsil.

Obvolal své lidi pracující na Drydenově složce a pak usku-

tečnil ještě jeden hovor. Hlas, který se ozval, zněl drsně a nakřáple. Jeho vlastník byl už pravděpodobně vzhůru – ve Washingtonu D.C. bylo po šesté – ale zřejmě ne víc než několik minut.

„Je mi líto, že vás ruším,“ řekl Gaul.

„Co potřebujete?“

Gaul odedávna obdivoval přímočarost toho muže. Komici v pozdních večerních pořadech se v tom člověku mýlili, když ho hráli jako přívětivého troubu. Před mikrofonem se prostě necítil ve své kůži, nic víc.

Gaul ho v devadesáti vteřinách informoval a nic nepřikrášloval. Když skončil, zůstala linka dlouho němá. Pak něco žbluňkalo do sklenice. Žádná voda, věděl s určitostí Gaul – přes časnou ranní hodinu

„Potřebuji satelitní pokrytí,“ žádal Gaul. „Potřebuji Mirandy, celou sestavu. Potřebuji je mít pod úplnou kontrolou, potřebuji vyřadit zvláštní oddělení pro bezpečnost země a ministerstvo obrany do té doby, než stanovím jinak.“

Muž na druhém konci si povzdychl. Něco – snad pohovka – zavržalo a ztichlo.

„Budu to muset přednést nahore,“ řekl muž.

Gaul se neptal, jak dlouho to bude trvat. Ten člověk stál hodně vysoko a nad ním toho moc nebylo.

„Zavolám vám zpátky,“ řekl muž. „Patnáct minut.“

KAPITOLA ČTYŘI

DRYDEN VYHLÍŽEL MEZI VĚTVEMI CEDRU na kraji parčíku. S Rachel ušli jen tři bloky od dvorku, kde se předtím ukryli. Byli pořád hluboko v obydlených okrajových čtvrtích El Sedera a všude kolem byli Rachelini pronásledovatelé.

Ani ne šedesát vteřin od posledního rádiového spojení se zbývající muži rozptýlili po čtvrti jako stíny. Když chtěli být tiší, byli v tom dobří. Navíc schovali baterky, takže hodně snížili možnost určení jejich polohy. Pokaždé když Dryden převáděl Rachel z jednoho úkrytu k dalšímu, alespoň minutu

napřed pozorně zkoumal otevřený prostor. I tak měli štěstí, že se dostali tak daleko; ti lidé za sebou měli elitní výevik. Dryden to poznal z toho, jak se pohybovali – a nepohybovali. Účelně a úsporně. Nic nadbytečného. Stejně zásady vstúpili před lety i jemu.

Pozoroval park. Jedna strana se dotýkala řady zadních dvorků; jiná se otvírala do ulice. Během pozorování přešla plochu mezi prolézačkami a houpačkami čtyřicet metrů od nich nějaká silueta.

Dryden obrátil pozornost k přilehlým domům. Stály na východ od místa, kde se on a Rachel skrývali – směrem do vnitrozemí, dál od moře. V plánu, pokud vůbec nějaký měl, byl přesun tím směrem do rozlehlé komerční zóny na druhé straně dálnice. Když už nic jiného, byla ta část města mnohem větší, měla obchody, sklady, průmyslové areály. Víc možností, jak se ukrýt. Obtížnější pátrání. Odtamtud se plán mohl odvíjet.

Muž v parku vyklouzl na ulici, přešel ji a zmizel ve stínech mezi domy na opačné straně. Dryden se otočil na druhou stranu a důkladně zkoumal otevřený prostor mezi cedrovým houštím a řadou domů na východní straně. Vzdálenost, kterou by s Rachel musel zdolat, byla asi tak dvacet metrů. Ležela většinou ve tmě, ale nebylo absolutně kde se skrýt. Každý, kdo prostor sledoval, by je mohl spatřit, jakmile by se do toho pustili.

Naposledy přehlédl ulici a dvorky vzadu. Žádný pohyb. Pokud mohl vidět, vůbec nikdo tam nebyl. Už držel Rachel za ruku; obrátil se k ní a kývl směrem, kterým poběží. Přikývla, vystrašená, ale připravená. Dryden chtěl už už vyrazit, když mu Rachel silně stiskla ruku. Křečovitý pohyb nemohl znamenat nic jiného než varování. Dokonce na ni ani nepohlédl. Ani se nepohnul. Stál naprosto nehybně a dýchal mělce ústy.

Tři vteřiny nato přešel před cedrovým houštím muž, ani ne tři metry od místa, kde se krčili. Přicházel zezadu ze strany a samotné houští krylo jeho postup. Na vlhké trávě byly jeho kroky naprosto tiché. Ani teď, když Dryden sledoval každý jeho krok, neslyšel absolutně nic. Neuměl si představit, jak

ho Rachel objevila. Byla možná o metr blíž k místu, odkud se ten chlapík vynořil, a dětské uši bývají lepší než uši dospělých, ale i tak musela mít neskutečně bystré smysly.

Dryden vyčkával. Muž se nořil hlouběji do parku. Zastavil se a pomalu se otáčel dokola, přičemž krátce přelétl pohledem přes místo, kde se Dryden a Rachel schovávali. Drydenovi napadlo, že jedině značné množství takových houštin – byly jich stovky jak v parčíku, tak v okolních blocích – znemožňovalo, aby je pátrači systematicky prohledali. Místo toho sledovali otevřená prostranství a pátrali po pohybu.

Muž dokončil obhlídku a šel dál stejnou cestou jako ten před ním. Když zmizel, Dryden znovu zkoumal ulici. Prázdňá – přinejmenším tak prázdňá, jak vypadala předtím. Pohlédl na Rachel. Přikývla, jako vždy připravená. Dali se do běhu.

NEPOLEVILI V BĚHU SKORO CELÝCH DESET MINUT. Když Rachel asi po pěti minutách zvolnila, Dryden ji zvedl a běžel dál skoro nesníženou rychlostí. Zastavil se teprve tehdy, když se dostali na násep vysoko nad autostrádou.

Sotva popadal dech a cítil neurčitou bolest ve spáncích: ne tak docela bolest, spíš jakýsi chlad. Ať už to bylo cokoli, znamenalo to, že má nejlepší léta za sebou. V dobách, kdy působil u jednotky, běžně zvládl patnáct kilometrů běhu s výstrojí, která vážila skoro tolik co Rachel.

Dal se do pořádku natolik, že dýchal tiše a naslouchal zvukům v noci kolem nich. Nad šustěním provozu – v tuhle dobu řídkého – napíнал sluch v očekávání, že uslyší vrtulník. Někdo, kdo mohl dát dohromady tým mužů vyzbrojených samopaly s tlumiči – a byl natolik bezostyšný, že je rozmístil v poklidných ulicích – mohl být schopen povolat další zdroje. Helikoptéra s termovizí by jeho i děvče objevila stejně snadno, jako kdyby svítily.

Dryden naslouchal ještě dalších dvacet vteřin, ale nic nezaslechl. Neznamenal to, že jsou za vodou.

Zahleděl se za autostrádu směrem k obchodní a průmyslové zóně města. Vrtulník sem, vrtulník tam, stejně se museli skrýt. Chystal se seběhnout po náspu, když ho něco

zastavilo – instinktivní impulz, hluboko v jeho mysli, jako pocit, že se mu na zátylku ježí vlasy.

Reakce na hrozbu. Ale jakou hrozbu?

Znehybněl a znovu naslouchal. Kromě provozu nebylo slyšet žádný zvuk. Zkoumal temnotu, ale nic neviděl.

Ten strach nevycházel z něčeho, co viděl nebo slyšel – byla to jen myšlenka, něco v podvědomí. Jakýsi pocit nové kvality nebezpečí, jemuž čelili. Co to bylo?

Čekal, ale řešení zůstávalo mimo jeho dosah. To jediné, co si uvědomoval, bylo náhlé přesvědčení: schovávat se v El Sederu je špatný tah.

Rachel ho pozorovala. Oči měla plné obav, ale nic neříkala.

Dryden ukázal na druhou stranu dálnice. Za stromy na druhé straně, asi čtyři sta metrů od nich, zářila v oparu světla hypermarketu s nonstop provozní dobou.

„Čas jít,“ řekl.

MÍSTNOST S VÝPOČETNÍ TECHNIKOU jedno podlaží pod Gaulovou kanceláří osvětlovala pouze záře plazmových monitorů – celkem devíti. Gaul přecházel sem a tam, zatímco je vedoucí technik Lowry připravoval na obrazové přenosy ze satelitů Miranda. Zatím ještě žádná aktuální obrazová data nepřicházela; konfigurované displeje čekaly. Gaul ještě potřeboval získat přístup k družicím a s každou další minutou zpoždění slyšel hlasitěji svůj pulz.

„Signatury jsou aktivovány,“ řekl Lowry. „Jsme připraveni, jakmile obdržíme toky dat.“

Mirandy byly ty nejimpozantnější výkřiky techniky, jaké kdy lidstvo umístilo na oběžnou dráhu. Jejich termální zobrazovací schopnost předběhla o deset let všechno, co u nich i ti neoptimističtější žurnalisté zabývající se vědou předpokládali. Miranda dokázala rozlišit mezi tlustým a hubeným člověkem kdekoli na Zemi, ve dne či v noci, i když to nebylo to, co je činilo výjimečnými. To dokázala celá řada špionážních družic. Rozdíl byl v tom, že Miranda to svedla z oběžné dráhy patnáctkrát vyšší: z tří tisíc kilometrů namísto standardních

dvou set u většiny průzkumných stanic. To znamenalo, že každá z nich měla velmi rozlehlý lovecký revír.

V plné sestavě měly Mirandy plně překrývající se pokrytí celé planety, podobně jako síť GPS. Systém mohl pozorovat kterékoli místo na Zemi v kteroukoli dobu minimálně ze tří družic, a často ze čtyř nebo z pěti. Mohl se zaměřit na pohybující se cíl, ať už to byl rekreační běžec nebo střela s plochou dráhou letu, a bez problémů ho sledovat. Nedalo se před ním utéct a už vůbec se před ním nedalo ukrýt.

Jenže jste samozřejmě napřed museli svůj cíl vyhledat, než jste ho mohli sledovat. Gaul by dokázal určit polohu Rachel a jejího nového přítele jen tehdy, pokud by se dosud pohybovali pěšky v okolí El Sedera v době, kdy získal přístup k Mirandám, a každou další vteřinou, kdy musel čekat, se okénko příležitosti uzavíralo.

Náhle rozkvetly na všech devíti monitorech okna se zprávou; Lowry vyštěkl pokyn. O vteřinu později zazvonil Gaulův telefon. Přijal hovor.

„Jsou všechny vaše,“ řekl muž na lince.

DRYDEN A RACHEL DOBĚHLI K OKRAJI PARKOVIŠTĚ u hypermarketu a zastavili se, aby si prohlédli porůznu zaparkovaná auta. Většina z nich byla ve shluku před budovou a pravděpodobně patřila zaměstnancům třetí směny, ale hrstka jich parkovala na okrajích. Snad je tam nechali pracovníci z dvojité směny, kteří přijeli večer, když bylo parkoviště plné.

Dryden zamířil k nejbližšímu vozu zaparkovanému stranou, tmavě zelenému taurusu. Čím běžnější model, tím lépe; cokoli si vezmou, bude do několika hodin nahlášeno jako ukradené a Rachelini pronásledovatelé mají přístup k policejním komunikacím. Splynutí s prostředím bude mít zásadní význam. Ale Dryden věnoval taurusu jen zběžnou úvahu, poněvadž byl natolik nový, že měl skoro určitě zajištěný startér; nedal by se nastartovat jednoduchým propojením drátů.

Pokračovali po okraji parkoviště k další skupině vozidel vzdálené čtyřicet metrů.

LOWRY SI MUMLAL NAHLAS, co mu táhlo hlavou, když zadával příkazy k zaměření satelitů. „Číslo dvanáct, záběr třikrát tři kilometry. Číslo patnáct, podřízené dvanáctce, index bioorganismy, lidské, ve volném prostoru. Číslo čtyři, podřízené dvanáctce, stejný příkaz.“

Pozoruhodný hardware Mirand doplňovala softwarová sada jako z té nejhorší noční můry konspiračního teoretika. Miranda mohla dostat pokyn zobrazit plochu o velikosti menšího města a izolovat v ní lidské postavy, které nejsou uvnitř konstrukcí vyrobených člověkem. Jedna družice mohla zaznamenávat cíle v širokém rámci, zatímco další dvě nebo tři mohly přiblížit jednotlivé objekty a pořizovat detailní záběry. Během tohoto procesu spolu mohly jednotlivé družice vzájemně komunikovat, aby si efektivně rozdělily pracovní vytížení. Celá operace by nezabrala ani třicet vteřin.

Už to běželo.

Na prvním monitoru byl široký záběr města, země a oceánu, jenž byl znázorněn studenou černou barvou. Ostré body namodralé bílého světla označovaly domy a další zdroje tepla.

Na dalších třech monitorech záběry teprve začínaly naskakovat: přesné snímky lidských cílů přicházející z ostatních satelitů. První snímek ukazoval skupinu lidí v kruhu kolem vysoce jasného tepelného zdroje.

„Táborák na pláži,“ vysvětlil Lowry. „Ignorovat?“

Gaul přikývl. Lowry vydal pokyn systému, aby na ten cíl nebral zřetel.

Další záběry ukázaly schůzku pátracího tým s Currenem u dodávky – Gaul jim před chvílí nařídil, aby se k ní vrátili, aby mohli vyrazit za Rachel a Drydenem, jakmile bude k dispozici jejich poloha.

Jak přicházely další snímky – žena venčící psa, vysoký muž vynášející odpadky – stávalo se zřejmým, že Mirandy při výběru cílů postupují od západu k východu. V tomto případě to znamenalo, že začaly u pobřeží a postupovaly do vnitrozemí. Pravděpodobně chybné nastavení softwaru. Gaul hleděl na monitor ukazující široký záběr města. Táhl se asi dva a půl kilometru od pobřeží k jakémusi nákupnímu středisku úplně vpravo. Mirandy nyní označily všechny cíle ve volném

prostoru v levé polovině a za dalších deset až patnáct vteřin dokončí zpracování pravé strany.

U KRAJE PARKOVIŠTĚ BYLO POUZE JEDNO VOZIDLO, které připadalo v úvahu; Dryden se pro ně rozhodl ještě dřív, než se dostal dostatečně blízko, aby zjistil, jestli je zamčené. Byl to pickup Ford F-150 z počátku devadesátých, možná ještě z osmdesátých let; nebude mít v zapalování nic jiného než měděné dráty a izolaci. Dveře u volantu našel zamčené – žádné překvapení –, ale když se sehnul, aby se podíval interiérem na druhou stranu, viděl, že u spolujezdce nejsou. Rachel, která běžela tři metry za ním, porozuměla; oběhla vůz na druhou stranu, vlezla dovnitř a natáhla se, aby otevřela dveře Drydenovi. Vklouzl dovnitř za volant.

TŘI TISÍCE DVĚ STĚ ŠEDESÁT OSM KILOMETRŮ nad Skalnatými horami postupovala Miranda 15 k jihovýchodu směrem k Mexickému zálivu rychlostí zhruba šesti a půl kilometru za vteřinu, udržovala optické zaměření na El Sedero a pořizovala rychlé snímky lidských cílů na svém seznamu. Cíl číslo sedm, zachycen a odeslán. Cíl číslo devět – palubní počítač zaváhal. V označené poloze se žádný cíl číslo devět nevyskytoval. Miranda 15 automaticky sdělila tuto chybu Mirandě 12, družici sledující nadřazený rámeček a určující cíle. Miranda 12 odpověděla, že cíl číslo devět před 2,315 vteřiny zmizel; v uvedené poloze už se nevyskytovala ve volném prostoru signatura dvou lidských bytostí, místo toho tu byla signatura dvou lidských bytostí uvnitř vozidla, na 99,103% fordů model F-150, rok výroby 1988. Poslední příkazová sekvence operátora specifikovala pouze lidské cíle ve volném prostoru; proto teď byl cíl číslo devět neplatný.

Miranda 15 vyhodnocovala toto dilema čtyři sta osmdesát pět nanosekund, což byla doba potřebná k tomu, aby proběhly všechny tři algoritmy *what if?*, a rozhodla, že nejde o problém, jímž je třeba obtěžovat operátora. Ignorovala cíl číslo devět a postupovala dál.

ŠROUBOVÁK NAŠEL DRYDEN V PŘIHRÁDCE na rukavice. Vypáčil jím kryt zapalování; nastartovat vozidlo spojením drátů zabralo jen pár dalších vteřin.

„Nekrademe,“ prohlásil Dryden. „Půjčujeme si.“

„Je pěkně staré,“ podotkla Rachel. „Asi se jim to moc líbit nebude.“

Dryden vyjel z parkoviště a zahrnul doleva. Přímo před sebou měli nájezd na sto jedničku směrem k jihu. Rachel se ohlédla na světla města rozptýlená v mlze a zhluboka si oddechla.

„Tak si poslechněme zbytek tvého příběhu,“ vybídl ji Dryden.

GAUL ZÍRAL NA KOMPLETNÍ VÁRKU družicových snímků jako člověk zírající na herní automat, který ho připravil o poslední dolar. V zaměřené oblasti bylo ve volném prostoru čtrnáct osob. Nebyly mezi nimi žádné děti.

Byla pryč.

Lowry už mezitím pracoval na rozšíření pátracího rámce, ale Gaul v to žádné naděje nekládal. Původní rámeček pokrýval dostatečně plochu, kam by se v daném čase mohli dostat pěšky. Jejich zmizení znamenalo, že si našli dopravu.

Gaul seděl v židli a rukama si podpíral čelo

Rachel, mimo jeho dosah.

Kdesi ve světě.

Nemohla si pamatovat nic důležitého, jenže to bylo jen dočasné. Jakmile jí z těla vyprchá droga, začne se její paměť během týdne dávat dohromady. Brzy nato si vzpomene na všechno.

Pachuť v jeho ústech ztuhněla. Na pár vteřin se octl zpátky v Bostonu v té zasrané díře na Západní deváté, kdy čekal, až mu na dveře zaklepe policie.

„Pane?“ ozval se Lowry.

„No, co?“

„Možná by nám mohl pomoci některý ze záložních procesorů.“

Gaul zvedl hlavu. Na prvním počítači vyjel Lowry volbu – vlastně jen schválil volbu, kterou doporučil počítač. Softwarový soubor dospěl k témuž závěru jako Gaul: neúspěch při lokalizaci pěších lidí pravděpodobně znamenal, že si naši vozidlo.

„Část posledního softwarového souboru,“ řekl Lowry. „Někdy zůstanou na chodníku tepelné stopy, jestliže vozidlo právě opustilo prohledávanou oblast. Byly by docela slabé, ale Mirandy by jejich senzitivitu zvýraznily a do šedesáti vteřin teplo vystopovaly v závislosti na tom, jak rychle vozidlo odjízdělo. Pokud někdo z oblasti nedávno odjízděl, mohli bychom mít štěstí.“

Široký záběr na El Sedero zůstával nehybný, zatímco družice přenášely nový úkol. Obraz se změnil a zúžil se na pravou stranu, detail nákupního střediska. Slabý a dál se rozplývající pár tmavomodrých čar se táhl z parkoviště k silnici a pak k nájezdu na dálnici.

„Ukažte mi to parkoviště před šedesáti vteřinami.“

KAPITOLA PĚT

DRYDEN PŘEJEL DO RYCHLEJŠÍHO PRUHU, přičemž držel pickup těsně nad povolenou rychlostí, aby nevzbudil pozornost. Viditelnost na sto jedničky byla lepší než ve městě. Dálnice sledovala pobřeží a zároveň stoupala nad mlhu.

Pro začátek si Dryden dal za cíl vzdálit se od El Sedera. Kam vlastně zamíří, o tom rozhodne později, až vyslechne zbytek Rachelina příběhu. Už minutu mlčela a přemýšlela, jak ho podat. Konečně se k Drydenovi otočila.

„Než cokoli povím, musím něco udělat, abyste mi věřil,“ řekla.

„Jdou po tobě muži se samopaly. Ať už se děje cokoli, nemusíš mě přesvědčovat, že je to skutečnost.“

Pohlédla dolů na své ruce. Vybubnovávaly jakýsi rytmus na jejích kolenou. To, k čemu se chystala, ji znervózňovalo.

„Bude vám to připadat nenormální,“ řekla. „To jen abyste věděl.“

„Víc nenormální než to, co už se dnes stalo?“

„Mnohem víc.“

Vydechla a než mohl Dryden reagovat, řekla: „Myslete si čtyřmístné číslo. Jaké vás právě napadne, ne část čísla vašeho telefonu ani jiného, které by někdo jiný mohl znát. Neříkejte ho nahlas, jen si ho myslte. Stiskněte pevně rty, abyste ho bezděčně nevytvořil ústy.“

Dryden se na ni podíval a uvažoval, jestli to má být vtip. Nebyl. Hleděla na něj s úzkostí, která jí probíhala jako elektrický proud.

Soustředil se na silnici a pustil se do toho. Zavřel ústa. Ignoroval čísla, která pro něj mohla něco znamenat. Nechal svou mysl kroužit kolem jednoho, které bylo čistě náhodné: 6724. Sotva se představa zformovala, když Rachel znovu promluvila:

„Šest tisíc sedm set dvacet čtyři.“

Dryden se k ní otočil a jen zíral. Rachel jeho pohled vydržela. Dodávka se zaduněním přejela rezonanční krajní pás a Dryden strhl volant zpátky doleva a znovu sledoval silnici. Několik vteřin nevěděl, co má říct. Nikdy dřív se nesetkal s něčím tak neuvěřitelným a přitom tak nepopíratelným.

Znovu na ni vrhl pohled. Stále čekala, jak zareaguje.

Podíval se dopředu a pomyslel si. *Jestli to slyšíš, řekni antilopa.*

„Antilopa,“ řekla Rachel.

CURREN V ŘÍDKÉM PROVOZU NA DÁLNICI zvýšil rychlost na sto pětáctyřicet.

„Jsou asi sedm kilometrů před vámi,“ ozval se Gaul z mobilního telefonu. „Jedou skoro přesně povolenou rychlostí, takže je dohoníte během několika minut. Nejbližší sjezd z dálnice přijde až po třiceti kilometrech.“

„Rozumím,“ řekl Curren, třebaže uhádl, že Gaul už hovor ukončil.

Pracovat pro Gaula někdy vypadalo jako pracovat pro Boha. Zdroje vědomostí toho muže jakoby hraničily s všemohoucností a přitom zůstávaly skoro úplně obestřené tajemstvím. Člověk si ho také nechtěl naštvat. Currena by nepřekvapilo, kdyby zjistil, že Gaul umí proměnit lidi v solné sloupy.

„TY MŮŽEŠ JEN TAK... ČÍST MOJE MYŠLENKY?“ vypravil ze sebe Dryden.

Cítil, že se s tím jeho hlava chce srovnat a moc se jí to nedaří.

„Číst možná není to pravé slovo.“ Řekla Rachel. „Tím by vznikl dojem, že to dělám záměrně. Spíš by se to dalo nazvat slyšením. Jde to samo. Dokonce to ani nemůžu vypnout.“

„A to slyšíš všechno. Každou myšlenku. Každý nápad.“

Rachel přikývla. „Pokud vím, tak ano. Někdy je problém rozeznat moje myšlenky od myšlenek někoho jiného. Když zjistím, že si myslím *bylo by hloupé nechat se zrovna teď zastřelit*, je těžké zjistit, jestli je to vaše myšlenka nebo jenom moje. Ale o většině myšlenek, ano, můžu říct, že jsou vaše. Dodala měkčeji: „Vím, že jste hodný člověk a že mě máte rád, a že když jste se mnou, někoho vám to připomíná. A jste z toho zároveň šťastný i smutný.“

Drydenovi se do hlavy vplížilo napětí: bude teď muset cenzurovat vlastní myšlenky? Každou pitomou nahodilost, která ho napadne? Dokázal by to vůbec?

„S tím si nedělejte starosti,“ řekla Rachel

Trvalo asi vteřinu, než si uvědomil, co se právě stalo –, že mu odpověděla na něco, co ani nevyslovil.

„Promiňte,“ omlouvala se Rachel. „Jestli chcete, můžu počkat, až to řeknete nahlas.“

Dryden hodnou chvíli mlčel. Sledoval, jak ubíhají dozadu čáry na vozovce.

„Jak to děláš?“ zeptal se. „Jak to funguje?“

„Já nevím.“

„Uměla jsi to vždycky?“

„Alespoň poslední dva měsíce. Jak dlouho předtím, nemám tušení.“

Svým způsobem se zdála být stejně zmatená jako on. O tom nebylo pochyb.

„Vím, že to nefunguje na větší vzdálenost,“ řekla. „Kdybyste někdy potřeboval trochu soukromí, stačí si udělat krátkou procházku.“

Drydenovi stále seděl ve spáncích ten podivný chlad. Za celou tu dobu, kdy ho pocítil poblíž dálnice, vůbec nevyprchal. Když teď na to myslel, uvažoval, jestli tam byl už předtím – ve městě, na chodníku, dokonce od prvních okamžiků, kdy se setkal s Rachel.

„Ten chlad vychází ze mě,“ řekla. „Nevím, co to můj mozek dělá, ale v jiném člověku to vzbuzuje právě takový pocit.“ Řekla to takovým způsobem – tiše a zranitelně, omluvně – že Drydem mohl skoro číst její myšlenky. „Nemyslete si, že jsem zrůda. Neopouštějte mě. Prosím.“

„Sotva to cítím,“ řekl Dryden. „Neboj se.“

Přikývla, pak si přitáhla nohy k sobě na sedadlo a objala si kolena. Když takto seděla, vypadala drobně.

ZA ČTYŘI MINUTY PŘEDJEDOU PICKUP. Curren ještě neviděl jeho koncová světla kvůli stoupání a zatáčkám pobřežní dálnice, ale v duchu si to spočítal.

Ohlédl se přes rameno na prostřední sedadlo dodávky, kde seděli tři z jeho mužů s připravenými zbraněmi.

V jejich výrazech neviděl žádné potěšení a sám také žádné necítil. Práce se musela vykonat; nic víc, nic míň.

„Nezdržujte se vyřazením vozidla,“ přikázal Curren. „Rovnou zabíjejte. To děvče první.“

„**TO MÍSTO, KDE MĚ DRŽELI,** vypadalo jako nemocnice,“ vyprávěla Rachel. „Až na to, že byla prázdná. Byla jsem tam jenom já a ti lidé, co se tam o mě starali.“

„Odtamtud jsi dnes v noci utekla?“

Rachel přikývla.

Drydenovi to nešlo do hlavy. El Sedero bylo docela malé městečko; bylo těžké si v něm představit něco jako opuštěnou nemocnici. Uvažoval o té části města, odkud podle všeho Rachelini pronásledovatelé přišli: z oblasti ve vnitrozemí hned za hřebenem dun. V tom místě byly kancelářské prostory – stovka akrů dobře udržovaného pozemku s táhnoucí se řadou jednopodlažních a dvoupodlažních budov. Kolem takových staveb jste mohli denně jezdit dvacet let a ani je nevnímat. V jedné z nich jste mohli pracovat a nemít potuchy, co se děje za vedlejšími dveřmi.

„To byly ty budovy,“ řekla Rachel. „Ta, ve které mě drželi, stála o samotě, hodně vzadu.“

Dryden čekal, až bude pokračovat. Pažemi si stále svírala kolena. Hleděla před sebe do noci, která se valila proti nim.

„Probudila jsem se tam přede dvěma měsíci,“ řekla. „Byla jsem připoutaná k nemocničnímu lůžku. Nevěděla jsem, kde jsem, ani kdo jsem. Občas se ukázal jeden doktor se světlými vlasy, buď aby mi zavedl do žíly v paži jehlu, nebo aby ji odnesl. Jindy přicházeli jiní muži, ti samí, kteří mě honili dnes v noci, a rozvazovali mi řemeny u lůžka. Pak zase přišli a znovu mě připoutali. Nikdo na mě nikdy nepromluvil, i když jsem se hodně vypytovala. Nikdo mi neřekl, co se se mnou děje a proč.“

Dryden cítil, jak rukama svírá volant.

„V prvních několika dnech,“ pokračovala Rachel, „jsem si všimla, že se mi v hlavě honí podivné myšlenky. Chvíli jsem se domnívala, že se mi vrací paměť, ale ne dlouho – byly prostě příliš bizarní. Vůbec nevypadaly jako moje vlastní myšlenky. Některé třeba patřily muži myslícímu na manželku. Tyto myšlenky byly mnohem hlasitější, když přišel do pokoje ten blondák nebo ostatní, a po čase jsem pochopila, co to ve skutečnosti slyším.“

Dryden předjel další kamion. Před ním se táhlo jeden a půl, snad dva kilometry prázdné a tmavé silnice.

„Všechno, co vím, mám z jejich myšlenek,“ řekla Rachel. „Těch lidí v budově. Nebylo toho mnoho. Sami skoro nic

nevěděli. Najali je, aby se tam o mě starali, ale nevěděli, odkud jsem přišla. Věděli, že můžu číst myšlenky – varovali je před tím – ale nikdo jim neřekl, *jak* to dokážu a jak jsem se k tomu dostala. Takže to nevím ani já.“

„Museli vědět jiné věci. Pro koho pracovali – pro vládu, pro nějakou společnost, něco takového.“

„Bylo těžké dostat z nich něco podobného. Většinou nebyli dost blízko, abych je slyšela myslet. A i když byli, skoro nikdy to nepomohlo. Divil byste se, jak jsou myšlenky lidí rozptýlené. Slyšíte neustále přemílané kousky sporu, který s někým měli. Pravděpodobně něco, co si při něm přáli říct. Někdy jim v hlavě slyšíte jenom píseň. Málokdy slyšíte důležité věci o jejich životě: jejich jméno, jejich zaměstnání, o čemkoli takovém. Jak často třeba vy myslíte na vlastní jméno?“

„Myslím, že to chápu.“

„Když se lidé soustředí na své myšlenky, myslí obyčejně na to, co *nevědí*. Na to, čím si nejsou jistí. Takže ti muži si kladli spoustu stejných otázek, jaké jsem si kladla já. Jako třeba kdo jsem. Odkud jsem přišla. Nevěděli to. Získala jsem jméno člověka, pro kterého pracovali, myslím, že pro někoho velice mocného – muže, na něhož mysleli jako na Gaula.“

To jméno něco Drydenovi říkalo. Slyšel ho už dřív, ale nedokázal je nijak zařadit. Někdo na vrcholu některé z velkých společností usilujících o zakázky v oboru obrany, pomyslel si. Hodně nahoře v propojené struktuře korporální Ameriky a vlády. To nebyl svět, v němž by se Dryden cítil jako ryba ve vodě, ale během své aktivní služby se o něm dověděl víc, než mu bylo milé.

„Lidé v té budově na něho hodně mysleli,“ řekla Rachel. „Byli z něj pořád nervózní. Zvláště ten blondák. Právě od něj jsem se toho dověděla nejvíc. Měl místnost na druhém konci chodby – počítám, že kancelář. Trávil tam hodně času. Možná si myslel, že je to mimo můj dosah, ale nebylo – ne dost.“

„Co ses od něho dověděla?“

Rachel zavřela oči. Dryden měl opět dojem, že si třídí myšlenky, aby je mohla seřadit tak, aby dávaly smysl.

„Že se od nich chce, aby ze mě dostali informace. Co vím – co jsem *věděla*, až si dokážu vzpomenout.“

Dryden čekal, až Rachel znovu promluví.

„K tomu byly ty nitrožilní drogy. Aby mě přiměly mluvit – ve spánku. Jenže nešlo jen o tohle. Drogy měly dokázat, abych ze spaní hovořila s lidmi. Někdo by mi mohl klást otázky a já bych odpovídala. Myslím, jako kdybych byla v hypnóze. Za moje problémy s pamětí také můžou drogy. Tak jak to ten blondák chápal, byl to vedlejší účinek, který se projevovoval, když jsem byla vzhůru. Když jsem spala – *mluvila* ze spaní – mohla jsem si vzpomenout na to, co vím.“ Jemně vydechla. Dryden v tom zvuku postřehl emoce. Z nějakého důvodu náznak strachu.

„Zjistila jsi po nějaké době, co z tebe dostali?“ chtěl vědět Dryden. „Slyšela jsi to v blondákových myšlenkách?“

Rachel zavrtěla hlavou. „Nikdy mě nevyslychali oni. V jeho myšlenkách jsem slyšela, jak on i ti ostatní museli vždycky opustit budovu, jakmile mě drogy omámily, a že mě přijdou vyslychat jiní. Ti už byli pokaždé pryč dřív, než jsem se probudila. Blondák ani ti ostatní neměli tušení, kdo ti lidé jsou – dokonce je nikdy ani neviděli. Takže jsem se neměla jak dovědět, co jsem ve spánku řekla. Na chvílku se odmlčela. „Myslím, že vám to všechno připadá hodně podivné.“

Dryden sledoval dálnici. To, co Rachel řekla, vůbec neznělo podivně. Dryden mohl uvést tři různá narkotika, která měla účinky, jež Rachel popsala. Nejednou byl svědkem jejich použití na lidech. Všechna tři měla vedlejší účinek, jímž teď trpěla i Rachel: blokádu paměti, obvykle umístěnou přímo v časovém bodu, kdy byla droga poprvé podána.

Rachel se k němu otočila. Pohlédl na ni a viděl, že se jí stáhlo obočí ve zmatku nad tím, co právě slyšela v jeho myšlenkách.

„Budu ti toho o sobě muset ještě hodně vysvětlit,“ řekl Dryden. „Když to budeš chtít vědět.“

Přikývla a znovu se zadívala dopředu.

„Ta informace, kterou se z tebe snažili dostat,“ řekl Dryden. „Zdá se, že z toho máš strach.“

Rachel znovu přikývla a Dryden slyšel v jejím dechu stejné zachvění jako před chvílí.

„Proč se toho bojíš?“ zeptal se.

„Protože se báli *oni*. Ten blondák i ti ostatní, ti vojáci. Sami nic nevěděli, ale znali jiné lidi, kteří věděli o některých podrobnostech. Jiné lidi, kteří pracovali pro Gaula ve vyšším postavení. A ať už je ta informace, kterou nosím v hlavě, jaká chce, ti lidé se jí děsí. Bojí se jí, jak se lidé bojí, když jde o něco opravdu velkého. Jako jsou nemoci. Jako jsou války. Jako když něco přichází.“

Chlad v dívčině hlase jako by vyzařoval do Drydenových kostí.

„To je všechno,“ řekla Rachel. „To je všechno, co o tom vím. Bojím se.“

Než mohl Dryden položit další otázku, objevily se v zrcátku na dálnici vzadu nové reflektory. Přijíždějící vůz se pohyboval rychle a přešel z pruhu do pruhu, aby předjel jiné vozidlo.

Rachel reagovala – buď na Drydenovu náhlou ostražitost, nebo na myšlenky, z nichž vycházela. Otočila se, naklonila se dopředu a podívala se do zrcátka na straně spolujezdce.

Dryden nespouštěl oči ze zrcátka po své straně a cestu před sebou nesledoval víc, než nezbytně musel. Nové vozidlo vklouzlo před reflektory vozu, který předjelo, a na chvíli ukázalo své obrysy.

Vypadalo to jako uzavřená dodávka.

GAUL SLEDOVAL ze tří samostatných úhlů Ford-150, motor pod kapotou a kabinu osvětlené strašidelně modrobílou barvou termovize. Čtvrtá Miranda měla širší záběr, který zahrnoval i uzavřenou dodávku s Currenem a jeho týmem. Dodávka snadno zkracovala vzdálenost a nic nenasvědčovalo tomu, že Sam Dryden spatřil pronásledovatele. Pickup udržoval stejnou rychlost.

Gaulovi zazvonil mobil; byl to Hollings, muž pověřený úkolem vyhrabat tajnou část Drydenova zázemí. Gaul hovor ignoroval; právě teď nezáleželo na ničem víc než na dramatu, které se co nevidět odehraje na těchto monitorech. Kéž by s brutální rychlostí a efektivitou. Dryden byl dobře vycvičený voják, ale žádný výcvik na světě se nemůže vypořádat s tak nepříznivou situací, jíž čelil. Currenův tým tvořilo šest mužů

s nejmodernějšími zbraněmi a výcvikem a v jejich prospěch hovořil i prvek překvapení.

Dodávka se přiblížila na pět set metrů. Nebylo úniku.

Mobil přestal zvonit.

DRYDEN SLEDOVAL, jak se dodávka blíží. Když se předtím objevila, trochu zpomalila, možná, aby tolik nebila do očí, ale v následujících šedesáti vteřinách zkrátila vzdálenost na polovinu.

„Jak nás našli?“ divila se Rachel.

Drydenovo neurčité podezření z dřívějška, když poslouchal, zda nezaslechne helikoptéru, se vrátilo. Teď už jeho mysl plně zaměstnávalo. Původně přehlédl odpověď, tehdy ještě nevěděl, že je v tom zapletený někdo tak mocný jako Gaul.

„Používají satelit,“ odpověděl. „Možná víc než jeden.“

Posuzoval, co tato skutečnost pro ně znamená, a snažil se zůstat racionální, i když se dodávka blížila. V závislosti na tom, jak jsou Gaulovi nebeští ptáci dobří, mohl by snad spolu se svými techniky sledovat celý konflikt, k němuž se schylovalo. V takovém případě by nemělo smysl zastavit a prchat pěšky do kopců; termální satelitní kamery by je bez problémů sledovaly a Gaul by mohl v souladu s tím směřovat své muže na zemi. Vlastně byl jakýkoli způsob útěku marný, dokud je budou pronásledovatelé schopní sledovat. To ponechalo omezený rozsah možností, z nichž žádná nebyla příznivá.

Dryden cítil, že se k němu vrací dávno naučené mentální finty. Způsoby, jak si udržet normální pulz a zachovat chladnou hlavu. Pocit to byl podivně příjemný jako basový rytmus písně, kterou už léta neslyšel.

„Přijímám od vás povzbudivé vibrace,“ řekla Rachel, „ale přijde mi divné, proč pořád jedete povolenou rychlostí.“

„Budou si dál myslet, že překvapení mají na své straně,“ řekl Dryden. „Což znamená, že ve skutečnosti je na naší.“

Před nimi se rýsoval další tahač. Bude právě dost času, aby ho předjeli, než je dodávka dostihne. A to bude rozhodující, protože Dryden náhle pochopil, co musí udělat. Silnice se k tomu výborně hodila: dva pruhy vlevo ohraničené

betonovým dělicím pásem a vpravo zábradlím a srázem do moře v úhlu pětáctýřiceti stupňů. Na žádné straně krajnice. Dálnice klidně mohla být Lincolnovým tunelem – přesně to, co potřeboval.

Pohlédl na Rachel. „Ty už můj plán znáš, vid’?“ řekl.

„Myslím že ano,“ přisvědčila. Sevřela opěrku na dveřích spolujezdce, aby se připravila, kdyby se to vyvíjelo tvrdě.

Dryden riskl mírné zvýšení rychlosti, aby předjel tahač a dokonce použil při přejíždění do vedlejšího pruhu blinkr. Za nimi změnila pruh i dodávka a zahájila závěrečný nápor ke smazání vzdálenost.

GAUL SE NAKLONIL K NEJBLIŽŠÍMU MONITORU. Všechno noční stres a úzkost do minuty skončí, právě tam v ohnivé spršce střel.

V té chvíli bylo na chodbě slyšet rychlý běh, ve dveřích se objevil technik s přenosným telefonem.

„Pane,“ řekl muž, „to je Hollings. Říká, že je to velmi důležité.“

Gaul převzal od technika telefon, aniž přitom spustil zrak z monitoru.

„Nemůže to počkat třicet vteřin?“ řekl Gaul do telefonu.

„Nejsem si jistý, že může, pane,“ ozval se Hollingsův hlas.

„Zkoušel jsem váš mobil, ale nemohl jsem se dovolat...“

„Plytváte vteřinami, prostě mi to řekněte,“ vyštěkl Gaul.

„Mám část utajované složky Sama Drydena. Jeho schopnosti jsou podstatně vyšší než u příslušníků Deltý. Jestli ho Currenovi muži stále ještě pronásledují, je třeba jim to říct.“

„Co dělal Dryden po Deltě?“ zeptal se Gaul.

„Nějaký federální program s názvem Ferret. Mohlo to spadat pod zvláštní oddělení pro bezpečnost země, pořád se to ještě pokouším zjistit.“

„Jakou práci dělal ve Ferretu?“

„Tu jedinou, kterou Ferret vůbec dělá. Mimořádná zadržování.“

Tato dvě slova vnikla do Gaula jako zimní vítr.

Očima se vrátil zpět k monitoru. Pickup jel dál na hranici

povolené rychlosti. Muž za volantem měl šest let zkušeností z unášení lidí pro vládu Spojených států. Šest let vybrušování dovedností, které zahrnují i násilné střetnutí v každém myslitelném civilním prostředí.

Gaul se soustředil na dodávku a viděl tu absurditu, která se nacházela zrovna před ním už tři minuty: šance, že by si muž jako Sam Dryden nevšiml, že má vzadu potíže, byla evidentně nulová.

Gaul odhodil přenosný telefon a stejným pohybem popadl svůj mobil.

KAPITOLA ŠEST

CURREN SLEDOVAL, jak F-150 proklouzl kolem předku tahače před nimi. Zadním okénkem viděl obrysy Drydena a děvčete.

„Až se vrátí do pravého pruhu,“ řekl Curren, „já zůstanu v levém a skoro ho předjedu. Udělejte si prostor, abyste stříleli, jakmile dám povel.“

Tři střelci na lavici zaujali pozice. Čtvrtý se připravil odsunout dveře.

Currenův mobil zazvonil – Gaul. Sáhł po přístroji, pak ho prostě ignoroval. Odvést nyní pozornost od akce by byl špatný tah.

Vpředu Dryden přejížděl do pravého pruhu. Curren přidál, předjížděl tahač a dostal se před něj. Ani ne za deset vteřin předjede pickup. Muž u bočních dveří je odsunut; v autě zaburácel vítr. Střelci zvedli své MP5 do pohotovostní polohy.

Těsně předtím, než se to všechno spustí, si Curren uvědomil, že je divné, že by muž jako Sam Dryden – někdejší příslušník Delta Force, nemluvě o tom, co kčertu dělal těch šest utajovaných let – mohl skončit tak pitomě.

Pak udělal Dryden něco divného: opět vyhodil směrovku a přejížděl znovu doleva, třebaže před sebou neměl nic k předjíždění. Pickup byl opět před dodávkou.

„Co to sakra dělá?“ řekl Curren.

DRYDEN SLEDOVAL DODÁVKU A TAHAČ ve zpětném zrcátku. Při načasování muselo jít o desetiny vteřiny, třebaže nešlo nijak zařídit, aby to bylo úplně přesné. Bude to zatraceně komplikované.

Vedle něj si Rachel utáhla bezpečnostní pás.

Dodávka byla za pickupem na jednu délku auta od jeho zadních dveří. Tahač jel další dvě délky za dodávkou, ve vedlejším pruhu.

„Moc jim to nemyslí,“ řekl Dryden a dupl na brzdu.

Výsledek byl takový, v jaký doufal.

Při rychlosti na dálnici neměl řidič dodávky ani náhodou dost času ani prostoru, které potřeboval k reakci. Neměl kam uhnout než do pravého pruhu přímo před tahač. Dodávka se prudce stočila a minula zád pickupu o pouhé centimetry.

Ve stejném okamžiku sundal Dryden nohu z brzdy; rychlost mu poklesla na nějakých šedesát. Když dodávka minula zadní část pickupu, Dryden rovněž zatočil doprava, vrazil ze strany do přední části dodávky a poslal ji šikmo pruhem do ochranného zábradlí.

Ve více než stokilometrové rychlosti

O další už se postaraly fyzikální veličiny: hmotnost, setrvačnost, tření, rychlost a žádná z nich neměla slitování. Přední část dodávky vrazila do zábradlí a její zadek ustřelil ven. Vůz se otočil o více než tři sta šedesát stupňů a pak se pneumatiky zachytily na vozovce ve chvíli, kdy už byl víceméně napříč, a poslaly ho do kotrmelců po dálnici. V zrcátku Dryden viděl přinejmenším dvě těla vymrštěná z vozidla pravděpodobně otevřenými bočními dveřmi.

To všechno se stalo během tří vteřin od chvíle, kdy Dryden sešlápl brzdu. Celé ty tři vteřiny se řidič tahače pokoušel zastavit – neúspěšně. Tahač se zaryl do převracející se dodávky a částečně se přes ni převalil, až se nakonec se skřípáním obě vozidla ve spršce jisker zastavila. Dodávka, jíž se v kteréši fázi akrobatických přemetů roztrhla palivová nádrž, byla už ve chvíli, kdy doskřípěla, v plamenech.

Dryden zastavil pick-up o padesát metrů dál. Vystoupil z auta a ohlédl se. Viděl, jak řidič tahače otvírá dveře, skáče na vozovku a upaluje jako zajíc, protože nepochybně očekává,

že dodávka bude explodovat jako bomba. Ale ve skutečnosti bylo palivo dodávky většinou rozstříkané po dálnici a to, co v nádrži zbylo, už hořelo. Dryden přimhouřil oči před prudkou září a viděl, že posádka vozu je uvězněná uvnitř, zcela pohlacená plameny. Ti dva, které to vymrštilo, leželi na asfaltu, daleko od vraku. Bylo možné, že žijí. Nebylo možné, aby v nejbližší budoucnosti Gaulovi k něčemu byli. Pokud vůbec někdy.

Dryden se vrátil k pickupu. Našel Rachel vyděšenou. Zírala na něho rozšířenýma očima.

„Mrzí mě, že se to muselo stát,“ řekl Dryden.

Zamýšlel toho říct na své ospravedlnění víc, ale neudělal to. Nebyla hloupá a v každém případě bylo třeba jet dál. Gaul už nepochybně vysílá všechno, co dokáže zmobilizovat – tentokrát pravděpodobně něco s křídly nebo rotory. Jediný způsob jak přežít příští hodinu, byl setřást družice, třebaže v této chvíli neměl Dryden žádný nápad, jak to udělá. Ať už přijde s čímkoli, realizace zabere čas a nedalo se odhadnout, kolik času vlastně mají. Zařadil rychlost a rozjel se. Tentokrát to vytáhl na sto třicet, nejvyšší rychlost, kterou si mohl dovolit, aniž by riskoval, že zadře motor.

Pohlédl na Rachel. Dívala se přímo před sebe, oči v slzách. Utřela si je a řekla: „Nechci, abyste se cítil zle. Chránil jste mě a jinak to nešlo. Chápu to. Kvůli čemu pláču je divné a... hloupé. To jsem prostě já.“

„Jestli o tom chceš mluvit, beze všeho.“

Chvíli neříkala nic. Potom: „Když jste do nich vrazil z boku, v tom krátkém čase než narazili do zábradlí, byli dost blízko, abych je všechny mohla slyšet. A těsně před nárazem všichni věděli, že zemřou. V takové rychlosti najednou tak bezmocní, prostě to věděli. Všechny zlé pocity se shrnuly do stejné chvíle. Zmizela všechna jejich tvrdost, veškerý jejich výcvik byl pryč, všechno. Zbyl jenom strach a vědomí, že zemřou.“

Dryden viděl, že se k němu obrací.

„Moc se mi to líbilo,“ řekla. „Těšilo mě, že to pro ně bylo tak zlé. Myslela jsem si ‚Patří vám to, doufám, že to bolí.‘ To všechno jsem cítila asi jednu vteřinu a pak mi došlo, že je špatné mít takové myšlenky, a potlačila jsem je.“

Znovu si otřela oči. Vypadala uboze.